

Λόγος στην Ανάληψη του Χριστού - Του Μητροπολίτου Μάνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ἡ Ανάληψη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα ὑπερφυσικό γεγονός. Ἡ μαρτυρία τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ γεγονότος βρίσκεται στήν Ἁγία Γραφή.

Συγκεκριμένα, ἡ περιγραφή τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἀναφέρεται στό Κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο καί στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τό Εὐαγγέλιο γράφει: «Ἐξήγαγε δέ αὐτούς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καί ἐπάρας τάς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. Καί ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτόν αὐτούς διέστη ἀπ' αὐτῶν καί ἀνεφέρετο εἰς τόν οὐρανόν. Καί αὐτοί προσκυνήσαντες αὐτόν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετά χαρᾶς μεγάλης, καί ᾔσαν διά παντός ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καί εὐλογοῦντες τόν Θεόν. Ἀμήν» (Λουκ. κδ', 50-53).

Οἱ Πράξεις περιγράφουν: «Εἶπε δέ (ὁ Κύριος) πρός αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἤ καιρούς οὓς ὁ πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλά λήψεσθε δύναμιν

ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ’ ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλῃ ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῇτι λευκῇ, οἱ καὶ εἶπον· ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ’ ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος, ὃ ἔστιν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν» (Πράξ. α’,7-12).

Ἀπὸ τούς ἄλλους εὐαγγελιστές, μόνον ὁ Μάρκος γράφει ὅτι: «Μετά τό λαλήσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (ιστ’, 19).

Ὡς γεγονός, ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, συνέβη πλησίον τῆς Ἱερουσαλὴμ, στά περίχωρα τῆς Βηθανίας, στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν καὶ συγκεκριμένα 40 ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ὁ Κύριος ἐμφανιζόταν ἐπὶ σαράντα ἡμέρες σέ διαφόρους τόπους στοὺς μαθητές Του, ἀλλὰ μετὰ τὴν τελευταία ἐμφάνιση καὶ ὁμιλία Του πρὸς αὐτούς, τούς παρέλαβεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁδήγησε «ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν», ὅπου καὶ ἀνελήφθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του στοὺς οὐρανοὺς. Ἑμμεση ἀναφορά τῆς Ἀναλήψεως ἔχουμε βέβαια καὶ σ’ ἄλλα χωρία τῆς Κ. Διαθήκης, ὅπως τό σπουδαιότερον εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀναφέρει τὰ λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ: «Μὴ μου ἅπτου· οὐπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δέ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπέ αὐτοῖς· ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν» (Ἰω. κ’,17). Μάλιστα τό ρῆμα «ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου» εἶναι στὸν ἐνεστώτα καὶ δηλώνει ὅτι λίαν προσεχῶς ἔμελλε νὰ ἀναβεῖ στοὺς οὐρανοὺς. Ἐπίσης μνεῖα τῆς Ἀναλήψεως ἔχουμε στήν Α’ Τιμόθεον Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου ὅταν γράφει: «Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ» (Α’ Τιμ. γ’,16) καὶ τοῦ Ἀπ. Πέτρου ὅταν γράφει: «Ὅς ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ πορευθεὶς εἰς οὐρανόν» (Α’ Πέτρ. γ’,22).

Ἡ μεμαρτυρημένη δέ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου μέ πολλά χωρία τῆς Κ. Διαθήκης ἐπικυρώνεται καὶ μέ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκεκριμένα μέ τό ἔβδομο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ὅπου ὀρίζεται: «Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός».

*

Εἰδικότερα, ἐρμηνεύοντας τίς θεῖες Γραφές, μανθάνουμε ὅτι ἐνῶ ὁ Χριστὸς δίδασκε καὶ καθωδηγοῦσε τοὺς μαθητές Του μέ αἰῶνια ρήματα καὶ διδάγματα καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι τὸν ἔβλεπαν, τὸν ἄκουγαν καὶ τὸν παρακολουθοῦσαν, τότε ὁ Κύριος

ἤρεμα ἄρχισε νά ξεχωρίζει τόν ἑαυτόν Του ἀπ' αὐτούς καί μέ θεία μεγαλοπρέπεια ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς τόν οὐρανό. Αὕτῃ εἶναι ἡ Ἀνάληψη καί αὐτό τό γεγονός ἐορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε καί ψάλλουμε ὑπέροχους ὕμνους. Ἐκθαμβοί, ἀπορημένοι, κατάπληκτοι οἱ μαθητές ἔβλεπαν αὐτήν τήν ἀνάβαση τοῦ θείου Διδασκάλου καί παρακολουθοῦσαν μέ ἱερότατο δέος τό ἄρρητο μεγαλεῖο τῆς ἀνόδου αὐτῆς τοῦ Κυρίου. Καί τότε μία φωτεινὴ νεφέλη τόν ἔκρυσεν ἀπὸ τὰ μάτια τους καί αὐτοὶ αἰσθάνθηκαν μία μεγάλη χαρά, μία γλυκύτητα στὶς ψυχές τους.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς Του τοὺς ἐξήγαγε γιὰ νά γίνουν αὐτόπτες μάρτυρες τῆς Ἀναλήψεώς Του, καθ' ὅτι οἱ μαθητὲς δέν τόν εἶδαν ἀνιστάμενο ἀπὸ τόν τάφο ἐπειδὴ ἡ Ἀνάστασή Του θά ἀποδεικνυόταν ἀπὸ τίς ἐμφανίσεις Του, ἐνῶ γιὰ τήν Ἀνάληψη δέν θά εἶχαν ἄλλο ἀποδεικτικό τρόπο τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, δηλαδή τῆς ἀνόδου Του στοὺς οὐρανούς, ἂν δέν ἦσαν παρόντες. Ἐβλεπαν οἱ μαθητὲς καί οἱ λοιποί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τήν ὥραν ἐκείνη, τήν ἀνάβαση τοῦ Κυρίου στὸν οὐρανὸ καί τήν νεφέλη ὡς βασιλικὸ ὄχημα, δέν εἶδαν ὅμως γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα τόν Κύριον ἀνερχόμενο, ἀλλὰ καθὼς στήν Ἀνάστασι δέν εἶδαν τήν ἀρχὴ ἀλλὰ τό τέλος, ἔτσι καί τώρα εἶδαν τήν ἀρχὴ τῆς Ἀναλήψεως, τό δέ τέλος δέν τό ἔβλεπαν. Ἐπειτα τήν ἀρχὴ τῆς Ἀναστάσεως ἦταν περιττό νά δοῦν, ἐπειδὴ ἔβλεπαν κενό τόν τάφο καί τόν ἴδιον μπροστά τους ζῶντα, τήν Ἀνάληψη ὅμως μέχρι τέλους δέν ἔβλεπαν, ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ δέν ἦσαν ἱκανοὶ νά θεωρήσουν μακρύτερον στό ὕψος. Γι' αὐτό καί οἱ δύο ἄγγελοι οἱ λαμπροφορεμένοι, «ἐν ἐσθῇτι λευκῇ» τοὺς εἶπαν: «Ἄνδρες, Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τόν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τόν οὐρανόν; οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν πορευόμενον εἰς τόν οὐρανόν» (Πράξ. α',11). Μάλιστα τότε, ὁ Κύριος «ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησε αὐτούς». Ἀξίζει νά προσέξουμε ὅτι εἶναι ἐξαιρετικά σπουδαῖο τό σημεῖο αὐτό, καθ' ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ὡς Ἀρχιερέως εἶναι εὐλογία ἡ ὁποία ἀφορᾷ ὅλους τοὺς πιστούς, γιατί οἱ μαθητὲς ἀντιπροσωπεύουν ὅλους μας. Τό κείμενο ἀναφέρει ὅτι: «Καί ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτούς» πού σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος τοὺς εὐλογοῦσε συνεχῶς ἀλλὰ καί ἐξακολουθεῖ καί τώρα νά μᾶς εὐλογεῖ. Καί δέν ὑπάρχει ἱερότερο γεγονός ἀπὸ τό νά εὐρισκόμεθα διηνεκῶς ὑπὸ τήν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἀκόμη, τό ρῆμα «διέστη ἀπ' αὐτῶν» σημαίνει ἀπόστασι ὁλοένα καί ἀύξανόμενη, ἡ ὁποία καταλήγει στήν ἀπομάκρυνση, στήν ἄνοδο στοὺς οὐρανούς, ὅχι βέβαια σέ φυγή. Καί ἔπρεπε ν' ἀνέλθει ὁ Χριστὸς στοὺς οὐρανούς, γιατί ὅπως ὁ ἴδιος εἶχε εἰπεῖ, οὔτε ὁ ἄλλος, ὁ Παράκλητος θά μᾶς ἐπέμπετο. «Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω», ἔλεγεν ὀλίγες ὥρες πρὶν τήν σύλληψή του ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἐννοῶν τόν σωματικὸ χωρισμό, ὁ ὁποῖος θά ἐπήρχετο προσωρινῶς μὲν διὰ τοῦ θανάτου, ὁριστικῶς δέ διὰ τῆς εἰς οὐρανούς Ἀναλήψεώς Του. Ἄμεση συνέπεια ζωτικωτάτης σημασίας, διὰ τῆς ὁποίας συνέφερε τοὺς μαθητὲς νά ἀναληφθεῖ ὁ Κύριος, ἦταν ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς»

(Ίωάν . ιστ' 7).

Μέ τήν Ἀνάληψη λοιπόν, ἔχουμε τό τελευταῖο γεγονός τῆς ἐπί γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καί τήν ἀρχή τῆς ἀνυψώσεώς Του στή θεία δόξα. Στίς «Πράξεις» χρησιμοποιεῖται μάλιστα ἕνα ἄλλο ρῆμα γιά τό γεγονός τῆς Ἀναλήψεως. Ὑπάρχει τό ρῆμα: «ἐπήρθη». Δηλαδή ὑψώθηκε ἀπό τήν γῆ σιγά – σιγά καί βαθμιαίως εἰσῆλθε στή δόξα Του καί «ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ», ἀκριβῶς διότι ἦταν ἰσότιμος καί σύνθρονος καί ὁμόδοξος μέ τόν Θεόν Πατέρα. Τό σημαντικόν ὅμως εἶναι ὅτι ὡς συνάναρχος Υἱός καί Λόγος τοῦ ἀνάρχου Θεοῦ Πατρός βεβαίως οὐδέποτε ἔπαυσε νά ὑπάρχει ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Τώρα ὡστόσο ἀνέρχεται ὡς Θεάνθρωπος, φέροντας ἐνωμένη ἀχωρίστως μετά τῆς θεότητός Του καί τήν θεωθεῖσα ἀνθρωπίνη φύση Του, τήν ὁποία προσέλαβε μέ τήν ἐνανθρώπησή Του. «Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ» καί αὐτό τό θριαμβευτικό γεγονός δηλώνει ὅτι ἀνύψωσε ὁ Κύριος καί τήν ἀνθρωπίνη φύση. Καί βέβαια ὁ ἴδιος μᾶς βεβαίωσε ὅτι ἐκεῖ πλησίον Του θά εἶναι καί οἱ πιστοί χριστιανοί, ὅπως εἶπε στούς μαθητές Του, ὅτι ἀποθνήσκω χάριν ὑμῶν «ἵνα ὅπου εἰμι ἐγώ καί ὑμεῖς ἦτε» (Ίω. ιδ',3) ἀλλά καί στήν ἀρχιερατική πρό τῆς θυσίας Του προσευχή παρεκάλεσε τόν Οὐράνιο Πατέρα Του «Πάτερ οὐς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ κάκεῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τήν δόξαν τήν ἐμήν ἣν δέδωκάς μοι» (Ίω. ιζ',24).

*

Ἔτσι, ἡ ἐορτή τῆς Ἀναλήψεως ὑποδηλώνει ὅτι ἔχουμε προοπτική. Προοπτική θεώσεως. Εἴμεθα καί ἡμεῖς δεκτοί στή θεία δόξα. Οἱ οὐρανοί δέν εἶναι κλειστοί. Ὁ Χριστός μᾶς τούς ἄνοιξε καί μᾶς τίμησε νά ἀπολαύσουμε τίς θεῖες δωρεές τῆς μεγαλωσύνης καί φιλανθρωπίας Του. Ἰδού ὁ πλοῦτος τῆς θείας ἀγάπης! Ἐκεῖ ὅπου μέ τήν Ἀνάληψή Του εἰσῆλθε ὁ Κύριος, ἐκεῖ ὑποδεικνύει καί ἐπιθυμεῖ νά εἰσέλθουμε καί ἡμεῖς, οἱ πιστοί ὅλων τῶν αἰώνων. Καί ἐπειδή ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός, βρίσκεται τώρα στήν αἰώνια δόξα, γι' αὐτό καί ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐκφράζεται γιά τήν μέλλουσα δόξα πού ἐπιφυλάσσει ὁ Κύριος στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς νά εἶναι ἀπό τώρα τετελεσμένο γεγονός. Γράφει: «συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β',6), δηλαδή μᾶς ἔβαλε νά καθίσουμε μαζί του στήν ἐπουράνια δόξα. Ὁ Χριστός, συνεπῶς, μέ τήν Ἀνάληψή Του ἀνύψωσε καί μᾶς πάνω στόν θρόνο τῆς θεότητος. Μᾶς ἀνύψωσε ὄχι τοπικῶς ἀλλά τροπικῶς, πνευματικῶς, τήν ἀνθρώπινη φύση, μᾶς δόξασε καί μᾶς χάρισε τήν θέωση. Ὅλα πλέον εἶναι ἁγιασμένα. Ὡς λέγουν οἱ θεοφόροι Πατέρες, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀνεβίβασεν «ἅπαν τό ἀνθρώπινον εἰς τούς οὐρανούς». Ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει: «Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσητε». Ἄρχισε ἀπό τό σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ στή γῆ τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί τόν φέρνει τώρα στή δόξα «ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης γράφει στόν λόγο του

«Εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου», ὅτι «ὁλοκληρώθηκε πιά τό μυστήριον τοῦ θανάτου καί πραγματοποιήθηκε ἡ νίκη κατὰ τῶν ἐχθρῶν καί ὑψώθηκε τό ἐναντίον τους τρόπαιον, ὁ σταυρός, καί ἀνέβηκε ψηλά αὐτός πού αἰχμαλώτισε πολλούς αἰχμαλώτους, αὐτός πού ἔδωσε τὴ ζωὴ καί τὴ βασιλείαν, αὐτά τὰ ἀγαθὰ δῶρα στοὺς ἀνθρώπους» (ΕΠΕ, τ.11, σ.45). Ὁ δὲ Ἰ. Χρυσόστομος ἀναφέρει στὴν Α' ὁμιλίαν του «Εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Δέ βλέπεις αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καί στὴ γῆ; Καλύτερα ὅμως ἅς ἀρχίσουμε ἀπὸ κάτω. Δέ βλέπεις πόση εἶναι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἅδην μέχρι τὴ γῆ; καί ἀπὸ τὴ γῆ πάλιν μέχρι τὸν οὐρανόν; καί ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πάλιν μέχρι τὸν ψηλότερον οὐρανόν; καί ἀπὸ ἐκεῖνον μέχρι τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀρχαγγέλους, τίς οὐράνιες δυνάμεις καί μέχρι σ' αὐτόν τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ; Σ' αὐτὴν ὅλην τὴν ἀπόστασιν καί σ' αὐτό τό ὕψος ἀνέβασε τὸ ἀνθρώπινον γένος» (ΕΠΕ, τομ. 36, σ.215).

*

Ἡ Ἀνάληψις, κατ' ἀκολουθίαν, εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς λυτρωτικῆς αὐτῆς πορείας πρὸς πλήρη ἀνακαίνισιν καί ἀνάπλασιν καί ἀφθαρτοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὁ ἄνθρωπος πλέον δέν εἶναι ἀπλὸς ἓνας κάτοικος τῆς γῆς αὐτῆς. Εἶναι πολίτης τοῦ οὐρανοῦ. Μετέχει τοῦ οὐρανοῦ πολιτεύματος. Καθίσταται κοινωνὸς τῆς θεότητος.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἀληθῶς, εἶναι ἔνδοξον καί ὑψηλόν. Ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν. Τῷ ὄντι, ὁ Κύριος, τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀνήγαγε στὸν ἄναρχον Πατέρα καί ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔλαβε τὴν χάριν καί τὴν πλοῦσιν εὐλογία διὰ τοῦ ἀναληφθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ εὐχή, λοιπόν, εἶναι: Μακάρι, ὅλοι μας, νὰ καταστοῦμε ἄξιοι, ὅπως ὑπαντήσουμε «ἐν νεφέλαις» τὸν Κύριον καί πάλιν ἐρχόμενον ἀπ' οὐρανοῦ μετὰ πασῶν τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων καί ν' ἀπολαύσουμε τῆς μακαρίας δόξης καί εὐφροσύνης. **ΑΜΗΝ.**